Zevende Jaer. Nr 7. Zaterdag, 18 February 1860.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk. . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . . 15 »
De reklamen » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 18 FEBRUARY. 1860

Wat er met Italiën staet te geheuren.

Italien, en daer in Romanien, thans door de revolutionnairen overweldigd, is en zal nog lang eene brandende kwestie zyn waervan men het einde niet ziet.

Volgens ons gevoelen, in het vooruitzigt van den sardinischen minister Cavour, van Napoleon en van lord Palmerston, minister van Engeland, zoo is de italiaensche moeijelykheid eene algemeene zaek : Toskanen, Modena, Parma en Romanien zyn met Sardinien ingelyfd. De vaste vereeniging is slechts van den tyd af te wachten.

Het is immers niet zonder reden dat M. de Cavour andermael aen het bestier gekomen is. Met het teekenen van den vrede te Villafranca zag hy dat zyne rol als minister voor het oogenblik ten einde was, en hy bood zyn ontslag aen. Doch, zoohaest hy eene toenadering van Napoleon aen Engeland merkt, schuift hy zich vooruit om wederom 's lands bestier in handen te nemen : Cavour wordt de man der tydsomstandigheid, om, zoo hy in zynen omzendbrief verklaert, een einde aen de zaken te stellen.

Zonder kyven of vechten, zal Cavour de inlyving te weeg brengen, en Napoleon zoo wel als Palmerston zullen *Amen* zingen, en zich op eene gedane zaek beroepen.

Ziehier den aenleg : de inlyving gaet in stemmen geleid worden ; de belanghebbende italianers zullen geroepen worden om zich voor of tegen te verklaren. Nu, dat is een loutere komedie. In Italien is de vryheid van stemming sedert lang vernietigd ; en wie zal, in deze omstandigheid, door den poinjaerd steeds bedreigd, een vry gevoelen durven uiten ?

Na eene welkdanige stemming, zal minister Cavour verklaren, dat de algemeenheid betuigd heeft de inlyving met Sardinien te begeeren. En zonder meer komplimenten zal men zich daeraen gedragen.

Of het daer meê effen zyn zal is eene andere kwestie.

Hier redeneren wy volgens den natuerlyken gang der zaken ; de Voorzienigheid heeft nogtans de oog op de italiaensche zaek en inzonderlyk op Romanien, op Sint-Pieters patrimonieel goed, en het ware geen mirakel zagen wy haer eenen stok in het wiel van lord Palmerston steken.

Wat is het jammer dat Napoleon niet doorgewrocht heeft ! Hy alleen had de magt om alles te vereffenen en gansch Italien van het revolutionnair gespuis te zuiveren. God geve dat de fransche monark zyne toegevendheid niet eeuwig beklage !

Napoleon, in den toestand waer in hy zich bevindt, mag de zaken niet laten gaen zoo zy willen ; doen of laten doen zal even op zyne rekening gesteld worden. Pontius Pilatus is by het nakomelingschap niet onschuldig verklaerd geweest van de dood des Zaligmakers, niet tegenstaende hy zyne handen er uit gewasschen hebbe. Deze regter had de magt en was verpligt den Zoon Gods vry te laten gaen, doch, zyne toegevendheid heeft hem van dan af als den moordenaer van den Zaligmaker doen beschouwen.

De fransche Keizer met van den Paus het afstaen der Romanien te verzoeken, heeft het toekomende lot dezer provintien onderteekend. Hy verzocht wat het opperhoofd der Kerk zonder eene heiligschendende onregtveerdigheid niet mogt laten varen. Te vergeefs beriep hy zich op het waerborgen van het overige der pauzelyke Staten. De revolutionnairen van Italien zouden daer even hertelyk mede lagchen.

En inderdaed, zullen zy, na eene eerste toegevendheid, de borg van de mogendheden eerbiedigen ? Verklaren zy niet dat het wereldlyk en het geestelyk gezag onmogelyk in eene hand niet kunnen vereenigd zyn ? hoe dikwyls heeft de Keizer zelf vóór en binst den oorlog niet borg gesproken voor het in stand houden van het pauselyk grondgebied ?

Ten anderen, waerom in 1860 vernietigen wat men in 1848 zoo luisterlyk verrigt heeft ?

Als Napoleon in 1848 de revolutionnairen uit Roomen kuischte, was hy zoowel als iedereen overtuigd dat de Paus vry en onafhankelyk zyne Staten moest bewaren ; is dat nu geen waerheid meer ? Waerom zou hy thans een deel moeten laten varen in handen van mannen die geen hoegenaemd gezag eerbiedigen, na al de opofferingen die Frankryk sedert twaelf jaren gedaen heeft om Sint-Pieters erfdeel ongeschonden te behouden ? Is het omdat ze daer meester zyn ? Wel ! maer zyn er niet altoos meesters boven meesters ? — En hoe velen zyn zy in getal ? Dat Napoleon zyne vyftig à zestig duizend mannen die hy in Italien heeft in beweging stelle, en gy zult ze zien smelten als de sneeuw voor de zon.

Intusschen verwacht Europa zich aen zware gebeurtenissen. Velen zyn van gevoelen dat Napoleon bezig is met zyne laetste oortjes te verspelen ; zeker is het dat hy in deze laetste tyden magtig veel aenhangers in Frankryk verloren heeft ; de geestelykheid is er ten zynen opzigte meer dan koud geworden.

Inenting van het vee.

Wy lezen in het *Handelsblad* van Antwerpen :

In een onzer voorgaende nummers hebben wy onze lezers onderhouden voor de inenting volgens het systeem-Willems, toegepast in de gemeente Burght en Zwyndrecht, door een onzer kundigste veeartsen, M. Michels, lid van de provinciale kommissie van landbouw in Oost-Vlaenderen.

Het is uiterst belangryk voor onzen landbouw den uitslag van proefnemingen te kennen, en het ware hoogst nuttig dat de kommissie, door het departement van binnenlandsche zaken ingesteld, haer rapport openbaer maekte, om te bevestigen hetgeen wy reeds ten dezen opzigte gezegd hebben.

Wy hebben middelerwyl nieuwe inlichtingen genomen, en hoewel wy alleen kunnen oordeelen naer de gezegden van geloofweerdige persoonen, denken wy andermael te kunnen verzekeren, dat de uitslag byzonder voldoende is geweest.

Immers de ziekte onder het vee, welke zich verleden jaer, in de twee gemeenten, op eene schrikbarende wyze uitgebreid had, is op dit oogenblik byna teenemael verdwenen, en wy denken dat de preventieve maetregelen en den iever van den practizyn, daerin eene zekere lofweerdige melding verdienen.

In afwachting dat de door het gouvernement ingesteld kommissie van onderzoek haer verslag publiek make, denken wy het nuttig uit *les annales de médecine vétérinaire* (1859) het volgende verslag over te nemen, door M. Michels ingeleverd :

« In 1843 verwoeste de veeziekte de stallingen van de gemeente Zwyndrecht op eene verschrikkelyke manier, en die van Ivo Vanhove werden vooral bezocht. Sedert dat tydstip deed de ramp er nieuwe en herhaelde schade. Een soort van noodlot, scheen dien ongelukkigen landbouwer te vervolgen, en een ander dan hy, zou gedacht hebben dat eene kwade hand aen zyne stallingen was geweest....

» In 1853, tegen het begin van april, toen zyne stallingen weêr van vee voorzien waren, brak de ziekte op nieuw uit. Zy begon, zoo als dit byna altyd plaets had, met de jongste beesten ; twee veerzen. In tegenwoordigheid van dit nieuwe van doktoor Willems voor te staen, en wy entten er 22 beesten met de warme stoffe (*virus*), genomen op een der zieke veerzen welke men had afgemaekt.

» Geen eukele dezer beesten heeft de ziekte gekregen ; maer het is goed hier aen te halen dat Vanhove, die ook vetweijer is, twee mage beesten had aengekocht om ze te

---

GESCHIEDENIS EENER KLOK.

(*Vervolg.*)

In de nabyheid van zyn huis bevond zich het kasteel van M. de Croimare.

Alhoewel M. de Croimare van eenen ouden adel was, had hy van jongs af aen het lastige beroep der wapens verzaekt om zich op zyne liefste neigingen de fraeije wetenschappen en de kunsten toe te leggen. Het licht kwam alsdan uit Italië, en M. de Croimare was er eenige jaren gaen verblyven om zich te onderwyzen in de lessen van de hoogleeraers der Universiteit van Padua.

Hy had vooral eenen grooten voortgang in de romeinsche regtsgeleerdheid gedaen. Op zyne terugkomst te Rouen had hy zich gehaest om zyne medeburgers voordeel te doen trekken uit de wetenschappelyke rykdommen welke hy bekomen had. Zyne deur was onophoudelyk geopend geworden voor de pleisters van alle staten die zyne bescherming verzocht hadden. Aldus was Lemasson een zyner beschermelingen geworden by gevolg van oneenigheden van belang en alle slach van zwarigheden welke de onkunde, de kwade trouw en de nyd hem te dikwyls verwekten.

M. de Croimare had in het hart van dezen in den schyn zoo sturen man gelezen, maer die nogthans zoo eerlyk en begaefd was met eene zoo openhartige gevoeligheid. Hy bezocht hem met vermaek en hoorde hem geerne de moeijelyke beginselen van zyn werkzaem leven vertellen. Hy kon niet genoeg bewonderen alles wat de natuer gedaen had voor dezen man die, door de middels alleen van zyn verstand en de bestendigheid van zynen wil, een groote kunstenaer geworden was.

Als eene vroegtydige dood aen meester Jan zyne gezellin, die zoo lang deel genomen had in zyne ongemakken en in zyne vermaken, ontrukt had, was het M. de Croimare die met hem weende, die hem vertroostte, die hem zynen moed wedergaf met hem zyne dochter te vertoonen wier eenige steun hy ging worden.

Sedert dezen stond waren er menigvuldige betrekkingen tusschen M. de Croimare en Lemasson ontstaen. Eer meester Jan des maendags naer Rouen terugkeerde, liet hy dikwyls zyne doehter onder de bescherming van Mevr. de Croimare, en hy vond er haer nog des zaterdags als hy van de stad wederkeerde. Charlotte groeide op in jaren, in bevalligheden en in bekwaemheden.

Het oude schatkamergeregt van Normandië, dat tot alsdan beurtelings zyne zittingen in de verschillige steden van Normandië gehouden had, werd op dit tydstip te Rouen gesteld en nam den titel van bestendig schatkamergeregt. M. de Croimare, wien zyne afkomst, en nog meer zyne diepe kennissen in de regtsgeleerdheid en zyne strenge eerlykheid aen den keus van den kardinael Georgius d'Amboise aenwezen, werd een van deszelfs voorzitters benoemd. Aldus ware hy geroepen geweest om eene uitspraek te doen in eene zaek die zynen vriend Johannes Lemasson ten hoogste aenging, indien zyne kieschheid het hem voor geene pligt opgelegd had van zich onbevoegd te verklaren. Hy had alleenlyk toegelaten dat zyn zoon Robert, die nauwelyks advokaet benoemd was, zich met de zaek van Lemasson zoude gelasten.

Nu moeten wy Bertuccio, eertyds den medegenoot van meester Jan, nu zyne tegenparty, aen onze lezers doen kennen.

Bertuccio was Corsicaen en had langen tyd in Italië gewerkt. Hy was naer Rouen gekomen met den kardinael d'Amboise, in eene der veelvuldige reizen welke deze laetste in Italië voor den dienst van Ludovicus XII gedaen had. Georgius d'Amboise, in zyne begeerte van de kunsten, die eenen zoo levendigen glans over Italië wierpen, in Frankryk te verspreiden, wort in elke reis geleerden, kunstenaers en tot eenvoudige werklieden. Hy betaelde voor hen gedurende de reis, en op hunne aenkomst in Frankryk gebruikte hy hen volgens hunne bekwaemheid en hun slach van werk. Bertuccio was hem sterk aenbevolen geweest, door den kardinael Julianus de la Rovere, als eenen der bekwaemste gieters van Italië.

Georgius d'Amboise, die van dit tydstip af een geschenk eener reusachtige klok aen eene der voornaemste kerken van Rouen wilde doen, was nauwelyks in deze stad terug gekeerd, of hy had besloten Bertuccio by Lemasson in deze groote onderneming te voegen. Hy had dan dezen laetsten overhaeld om Bertuccio in zyne werkplaets als byzonderen medehelper te nemen.

Bertuccio, trotsch over de bescherming van eenen eersten minister en over de lessen welke hy in Italië by groote meesters geput had, had eene groote beweging aen de gietery van meester Jan gegeven. Zyne vlytige medewerking had er een der eerste gestichten van Frankryk van gemaekt, maer hetgene te dikwyls gebeurt, hy had zich welhaest de gewigtigheid zyner diensten vergroot. Van medegenoot, titel dien by van Lemasson goedheid bekomen had, hadde hy alleen meester willen worden. Vol verwaendheid en ydelheid, meende hy alleen te kunnen voorzien in de grootste, in de moeijelykste werken.

De volmaekte ondervinding van meester Jan was voor zyne oogen maer eene gemeene slenter. Hy wilde hem van zyn gesticht afkeerig maken. In zyne afwezigheid deed hy onvolmaektheden bemerken die van tyd tot tyd in de werken van Lemasson gevonden werden, stond hem schier